

Kråkevisa

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Kristoffer Hansen Torgunnerud, Feiring Annex til Hurdalen

Og mannen han gjekk seg i veda skog,
Hei fara, i veda skog.
Då sat der ei kråka i lunden og gol.
Hei fara, faltu riltu raltura.

Mannen han tenkte med sjølve seg;
Skal tru no den kråka vil drepa meg?

Og mannen han snudde om hesten sin,
så køyrde han heim att til garden igjen.

Å høyr, du min mann, kva eg spørre deg:
«Kvar vart det av veden du køyrde til meg?»

«Eg køyrde no slett ingen ved til deg,
for kråka ho svor ho sku drepa meg.»

«Å no har eg aldri høyrst større skam!
Har du høyrst at ei kråke har drepe ein mann?»

Men kråka kom etter på taket og gol,
og mannen hen opp gjennom ljoren for.

Og mannen han spente sin boge for kne,
så skaut han den kråka, så ho datt ned.

Så spente han føre dei folane ti;
men kråka ho sprengde alle di.

Så spente han føre dei folane tolv,
så køyrde han kråka på låvegolv.

Så flådde han kråka og lema ho sund,
ho vog innpå seksten og tjue pund.

Av skinnen så gjorde han tolv par skor,
det beste paret det gav han til mor.

Og kjøtet han salta i tunner og fat,
og tunga han hadde til julemat.

Av tarmene gjorde han tolv par reip,
og klørne han brukte til møka-greip.

Og nebben han brukte til kyrkje-båt,
som folk kunne sigla på frå og åt.

Og munnen han brukte te mala korn,
og øyro han gjorde til tutar-horn.

Av augo så gjorde han stoveglas
og nakken han sette på kyrkja til stas.

Og den som 'kje kråka kan nytta så,
han er ikkje verd ei kråka å få.